

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 39.

V četrtek 29. kimovca 1853.

Tečaj VII.

Križ in vojšak.

Let trikrat šest sim bil mladenč,
Ko mati tapa tužna v hiš',
Pobita vsa solze točila,
„Na križček!“ komaj zgovorila,
„In vari, de ga ne zgubiš“.

Na vrat te, križ! obesim svoj,
V vojšakov verst' sim s tabo mlad;
Kot bratec si me, križček! čuval,
Je top iz sebe krogle bljuval,
Si serce dal mi terdno stat'.

Ležala včasí celo noč
Do gole kože sva mokrá,
Pa ti si čudno me ogreval,
In tebi, križ! sim razodeval
Peklino svojiga sercá.

Le s tabo sim nar raj' kramljal,
Si ljub mi bil, prijazín, zvest,
Si bil prijazín v vsaki sili,
In vselej mi pomagal, mili!
To priča vedno moja vest.

Mogočniš' je na svetu kdo,
Kot Kristus, moj predragi ti?
Do mene krogle pribrenčale,
Vojšake ojstro v smert metale,
Ohranil, križček! mene si.

Ko smertna krogla pribrenči
V slovensko mi sercé kadaj,
Se s tabo, križ! dam zakopati,
Ne prosim mi kaj druž'ga dati,
Le mirno spavam s tabo naj!

Leživa mirno skupaj, brat!
Do dneva sodbe v grobu tam;
Ko kliče angel se zbuditi,
In k ojstri sodbi pristopiti,
Naj vsmiljenje pri teb' imam!

V Vodicach.

Marešič.

Družina brez Boga.

Kakor se luč v tamni noči bolj vidi, ravno tako homo srečo kersanske hiše ali družine se le potem prav vidili, spoznali in visoko cenili, če premislimo tako hišo ali tako družino, v kateri ni Boga, ne strahu Božjiga. Pomislimo torej zdaj, kako ne-

srečna mora biti vsaka taka hiša in družina, kjer se vera v Boga in strah Božji pogrešata, ali kjer ni nobene podloge več za časno in večno srečo.

Kako nesrečni morajo biti vsi taki zakonski, kateri nimajo žive vere v Boga in ne strahu Božjiga! Kako bodo zamogli pač taki zakonski v edinosti, poterpežljivosti, v ljubezni in zvestobi živeti, če vere in strahu Božjiga nimajo, če Kristusa in sv. Duha ne prosijo, de bi jih podpirala s svojo gnado, de bi zamogli velike in težke dolžnosti svojiga stanu zvesto spolnovati? Kjer Boga, ljubezni in miru ni v hiši, tam ko kmalo prepír, kreg, sovražstvo in nezvestoba, in ne, de bi bili poterpežljivi in perzanesljivi, de bi Bogu darovali svoje križe in težave, se se le prevečkrat vidijo in slišijo žalostne zmešnjave, ločitve in vsaktere pohujsljivosti. Če pa tudi sem ter tje se ni tako daleč prišlo, de bi se tako žalostne reči vidile, je vunder dosti žalostno za tako hišo in družino, kjer se za Božje reči in za molitev malo pečajo, kjer vstajajo in spat hodijo brez molitve, kjer jedo in pijo brez hvalezniga pogleda k tistimu, od kteriga vsak dober dar pride, ali če se tudi to zgodi, pa brez žive vere in ljubezni, vse mlačno in vse merzlo in dremotno, le iz same navade.

Od tod tudi pride, de so v nekterih hisah otroci tako slabo izrejeni in de per vsim perzadevanju in učenju v šolah otroci dostikrat vunder le malopridni ostanejo. In kako bi tudi moglo drugači biti, ker otroci doma ne vidijo lepih zgledov, de bi se kdo Boga bal, ne slišijo doma lepih naukov, kateri bi jim strah Božji v serce vtiskali in jih vadili v ljubezni Božji. In ravno od tod pride, de je dandanašnji le tako malo dobrih in nespridenih otrok, tako malo čistih in nepopačenih mladenčev in deklic: koliko je tacih, vprašam, kateri bi svoje mlade leta Bogu darovali? Vse kaj družiga morajo z žalostjo naše oči viditi: strašna popačenost in divjačnost se kaze le preveč pogostama per mladosti; mladi ljudje obojiga spola polni osobnosti in prederznosti, ki na nobeno zapoved ne gledajo, nobene postave ne poznajo, kakor le svojoglavnost, ki se ne boje ne Boga ne ljudi, ki se clo bahajo s tacimi rečmi, kakoršnih bi se silno sramovati mogli, vse to le od tod pride, ker so brez vere in strahu Božjiga izrejeni, ker nad svojimi starši ne vidijo lepiga zgleda, ne slišijo iz njih ust nobeniga lepiga podučenja in podbudovanja k dobrimu; zakaj jabelko, pravi že star pregovor, ne pade delec od drevesa.

Pa pomislimo tako hišo ali družino, ki je brez Boga tudi v svojim domačim življenju: — in sicer nar pervo tako hišo ali družino, ktera je sicer ho-

gata, pa brez žive vere v Boga in brez strahu Božjiga. V tem ko bogaboječe hiše ali družine, če jim Bog kaj bolj obilniga premoženja da, zmirno in s hvaleznostjo do Boga vzdajajo te Božje dobrrote in radi kaj vbogajme podelé, de si več dobrih del zaslužijo za večnost in si tako rakoč nebesa kupijo: v tem tedaj, ko premožne bogaboječe hiše ali družine v strahu Božjim žive, in svoje premoženje k dobriemu obračajo, take bogate hiše ali družine, ki se Boga ne boje, pozabijo, de bo treba enkrat odgovor dajati od svojiga hiševanja: zato so taki bogatini, ki se Boga ne boje, prevzetni in napuhnjeni, nimajo več zaupanja v Boga, ampak v pregrešniga mamona t. j. v denar. Taki pozabijo Boga, od kteriga vse imajo, in puste per svojih durih stradati revne uboge in sirote, kakor nesmiljeni bogatinec uboziga Lazarja. Ali pa začne taki bogatin svoje premoženje upravljati v svoje pogubljenje in v nesrečo veliko družih, seosebno domačih. More pa, se zdaj vpraša, taka hiša ali družina srečna biti, kjer napuh in lakomnost kraljuje, kjer prevelike časne skerbi ne perpusté za dušo skrbeti, in se le od časniga dobička pogovori imajo, nikdar pa ne od dušnih potreb in nebeskih reči? kjer se otroci samo prevzetnosti in osabnosti v obleki, dobre jedi in pijače, postopanja in mehkužnosti vadijo? Zato se le prevčlikrat nad takimi hišami spolnujejo tiste besede, ktere je prerok Ezehiel izrekel cez mesto Sodomo: „*Glej! ta je bila hudobija troje sestre Sodome: napuh, kruha sitost in obilnost in nje in njenih heer sčljenje brez dela, in proti potrebnimu in ubogimu niso rok stegnile; one so se prevzele in so pričo mene nagjuzno delale; zato sim jih koncal, gorori Gospod*“. In ali se ne zgodi to zares večkrat, de take hiše in družine, ki imajo obilno časniga premoženja, zraven tega se pa vunder postopanja prevzetnosti, upravljanja navadijo, Boga pa pozabijo, kmalo v nič pridejo, in de je tako pohištvo, tako premoženje per tretjim, če ne že per drugim rodu vse v nič djano in poprodano? Čeravno se pa taka hiša ali družina tako globoko v nesrečo ne zakopje, de bi ravno vse premoženje zapravljeno bilo, in če ravno otroci v mehkužnosti in postopanju izrejeni staršem velike žalosti ne napravljajo; bo vunder enkrat dan peršel, ko bo Gospod Bog sodil revne in bogate: takrat bo vsaka bogata hiša revna in uboga, če ne bo pred Bogam bogata v dobrih delih.

Pa premislimo še zdaj revno hišo ali družino, ktera nima žive vere v Boga in ne strahu Božjiga. Kako žalostno in slabo je za take revne hiše ali družine, ktere se niso ucile s sv. Pavlam z majhnim zadovoljne, in za to, kar imajo, Bogu hvaležne biti! Take hiše ali družine, ki brez Boga živé, so vse obupane, vse maloserčne, in kakor hitro vidijo, de drugi več imajo, že nevošljivost v svojim sercu pasejo, ter pravijo sami per sebi: „Kako je ta ali uni srečin, kako je bogat in čistan, kako ga vse rado ima, zame pa nobeden ne mara!“

Vunder to še ni vse, kar se v taki nekersanski hiši godi. V tem, ko pobožne revne hiše in družine za malo, kar imajo, Boga zahvalujejo, z zaupanjem molijo in s pobožnim Tobijam pravijo: „Mi sicer revno živimo, pa smo vunder dosti bogati, če se Boga bojimo, pred vsacim greham bežimo in dobro delamo“, se sliši vse kaj družiga v taki revni hiši, kjer ni žive vere v Boga in ne strahu Božjiga. V taki hiši ali per taki družini se slišijo divje kletvinje čez zeno in otroke, kakor de bi ti vzrok

bili, de je taka revšina per hiši in namesto molitve strašni prepiri in kreg in zmerjanje. Kako more v tako hišo Božji blagoslov priti, v kteri se Božjimu sv. Imenu vsaki dan tolika nečast dela? In kaj še le hočem reči od krivice, od zvijač, golufije in laži, od tatvine in vsaktere nezvestobe, s ktero se išejo take hiše preživiti? Kaj hočem reči od nezmernosti v jedi in pijači, ker nekteri naenkrat vse zapravijo, nič pa na to ne mislijo, de bi si kaj za prihodnji čas prihranili? Kaj hočem od tega reči, de clo starši pričo nedolžnih otrok hudobno in nesramno govore? In kakšno ime, vprašam, zaslužita tak oče in taka mati, ki pustita, de se njih otroci grehu vdajo in svoje duše pogube? To se pravi nesrečin biti, to se pravi slabo gospodariti: če v hiši greh kraljuje! Ne revšina, ne bolezen, ne nevarnost, ne potreba tudi ne oginj ne stori, de je hiša ali družina nesrečna, ampak to, če ljudje Boga pozabijo, in če strah Božji iz hiše ali od družine zgine. Če se sto in stokrat greši, za to se še ne zmenijo; če pa kakšna majhna reč navskriž pride, če jih le majhna nesreča zadene, so naenkrat vsi maloverni, ali se clo opupani.

Če tedaj zdaj permerimo tako nekersansko hišo z dobro kersansko, kakoršno smo poslednjič premišlovali, ali ne bomo primorani spoznati in reči, de zamore vsaka hiša ali družina le samo srečna biti, če ima živo vero v Boga in če v strahu Božjim živi? In ravno zato moramo tudi reči, de, dokler ne bo več žive vere in strahu Božjiga v hišah in per družinah, ne bo boljši, ampak če dalje slabši na svetu. Zategavoljo prosimo Boga in Jezusa Kristusa, de bi nas razsvetlil s svojo sv. gnado, de bi tam iskali svoje prave časne in večne sreče, kjer je edino najti, namreč v Bogu in v strahu Božjim.

J. K.

Ne presojuj Gospodovih potov, nezvedljivi so!

Marsikterimu v nadlogi zdihajočimu se godi na tem svetu, kakor se je nekimu revežu godilo, ki je v veliki stiski nad Božjo dobrotljivostjo dvomiti jel, in zdajci ga čudovitne sanje predramijo in k zavednosti pripeljejo. Sanjalo se mu je namreč, de je na neko napčno pot zašel, in ne more več prave najti. Kar ga sreča neki ptuj popotnik, se mu prijazno pridruži ter pravi, de ga hoče na pravo pot perpeljati.

Združena dalje popotvata, in večkrat sta primorana pri ptujcih prenočevati. Pergodi se pa, de njegov popotni tovarš v neki hiši, kjer sta bila prav priljudno postrežena, skrivej zlato kupo vzame, ter dalje gresta. — Dan se nagne, zmrachi se, kar prideta do nekiga nepriljudniga in malopridniga moža, ga lepo prosita in prosita, de bi ju pod streho vzél, ali komej se da sprostiti. Pa kaj se zgodi? Preden zjutraj od njega gresta, mu popotnik to zlato kupo podari, ki jo je bil pri dobrim človeku predno noč pobasal.

Dalje popotvata in prideta do nekiga prav prijazniga in poterpežljiviga moža, ki jima lepo postreže in verh tega še tudi svojiga ediniga sina ponudi, jima pot do bližnje vasi kazati: in glej! kadar odhajata, zapali popotni tovarš hišo tega dobredelniga moža: njegoviga sina pa, ki jima je pot kazal, z bervi v globoko vodo pahne, in se utopi. Revni sanjavec, nečloveško djanje nad svojim popotnim tovaršem viditi, se prestraši, ostermi in

prvi: Nič več nočem s teboj hoditi, raji precej tukej umerjem, kakor de bi s takim hudobnežem tudi le še eno stopnjo storil; ti me pač ne boš na pravo pot pripeljal. Popotnik, ki ga zdaj naenkrat neka nebeška svitloba (bil je angel) obda, sanjavcu takole odgovori: Neumnež! kako nespametno sodiš Gospodove pota s svojo plitvo umnostjo! Poslušaj me: Kupa, ki sim jo pri dobrim možu pobasal, je strupena, zato sim jo vzel, de sim jo nepriljudnemu hudobnemu možu podaril. Uni dobrotljivi mož, kterimu sim hišo zapalil, bo pod pogorišem velik zaklad najdel, in potem bo se več dobriga storil, kot pred; njegoviga sina sim pa zato v vodo pahnil, ker je tisto noč svojiga očeta umoriti mislil. Reče mu še: Ne presojuj Gospodovih potov, ker neizvedljivi so! in mu zgine spred oči.

J. O. Lepstanski.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gosp. Martin Tersinar, kaplan v Radečah, je izvoljen fajmošter v Dragi. — K svetimu Petru v Ljubljano pride za kaplana gosp. Jožef Zelenc, na njegovo mesto gosp. Anton Lapajne, v Vače gosp. Anton Umek, gosp. Janez Rome v Crkle, gosp. Jernej Kerč v škofijsko pisarnico, gosp. Januari Strah v Faro pri Kostelu, gosp. Ignaci Tavčar v Bohinsko Bistrico, gosp. Anton Tavčar v Sent-Gothard.

* „Šolski prijatelj“ in „Novičar iz slavenskih krajev“ sta naznanila, de je bilo preteklo šolsko leto v Ljubljani 6 pripravnikov, zmed kterih sta bila pri preskušnji le 2 poterjena, v Idrii pa de jih je bilo 13, zmed kterih so 3 preskušnjo dostali. — Kar nam je gotovo znano, moramo povedati, de so bili v Ljubljani 3 pripravniki pri preskušnji poterjeni, v Idrii pa je zmed 14 pripravnikov 6 spričalo dosešlo.

* Ravno smo žalostno novico zvedili, de je pretekli pondelj Moravsko faro že zopet nesreča zadela; o hudi uri je namreč v cerkev sv. Nikolaja tresilo, in pravijo, de bi utegnila škoda okoli 500 goldinarjev znesti; v Spodnjih Kosezah je pa puh cerkovnika tako pobil, de je zdaj hudo bolan.

* V 31. listu je „Danica“ naznanila naročevanje na *razlaganje psalmov* v slovenskim jeziku in prosila, de naj vsi tisti, ki bi radi to prilogo prihodnje leto prejemale, to saj do mesca kozoperska vredništvu na znanje dajo. Dozdaj se jih je sicer precej veliko oglasilo, pa vender ne toliko, de bi si upali brez velike zgube pohvaljeno razlaganje na svitlo dajati. Toraj še enkrat priljudno naznanimo, de se zamore vsakdo na imenovane bukve še v *prihodnjim mescu kozopersku* naročiti. Ponižno prosnjo, de bi se obilno naročnikov oglasilo, tim več ponovimo, ker je *goreča želja častitiga gospoda Luka Jerana*, de bi te bukve beli dan zagledale.

Iz Ljubljane. Slavni odbor v prid misiona v Srednji Afriki je prečastitimu korarju in vodju tukajšne duhovnice, gospodu Janezu Novaku, za ude Mariine družbe novih prav ličnih podob poslal, ki so veliko manjši od unih prvič na svitlo danih. Tukaj se je pa poskerbelo, de se je slovensko branje natisnilo, in sicer na prvi strani podpis: *Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obtešeni, in jest vas bom pošivil.* Mat. 11, 28.; na drugi strani pa naslednje:

Mariina družba v razširjanje katoliške cerkve med ajdovskimi zamurskimi narodi v Srednji Afriki, kteri so sv. oče Pij IX. 5. grudna 1852 več odpustkov podelili.

Opravila. Udje te družbe se zavežejo (tode ne

pod greham): 1. vsak mesec pet krajcarjev ali na leto 1 goldinar podariti; 2. vsaki dan en „Oče naš“ in eno „Česena si Marija“ moliti s pristavkam: „*Prosi, o Marija, nebeska kraljica, za nesrečne zamurce, de se z nami vdelešijo obljub Kristusorih!*“ — Praznik Martine družbe je v god rojstva Marije Device (S. kimovca). Družbani naj si prizadevajo, ta praznik zakrament svete Pokore in svetiga Rešnjiga Telesa v namen družbe prejeti, in naj sicer tudi to preblago družbo po vsi svoji moči razširjajo.

Duhorne dobrote. Popolnoma odpustek: 1. v god najdeniga križa (3. veliciga travna); 2. v god rojstva Marije Device (S. kimovca); 3. enkrat v mescu kteri dan koli, ako se odločene molitve vse dni tega mesca opravljajo. V dosego teh odpustkov je treba zakrament svete Pokore in svetiga Rešnjiga Telesa vredno prejeti in v kteri koli cerkvi goreče moliti za blagor svete cerkve in v namen papežev. — *Nepopolnoma odpustek za 100 dni* dobi, kolikorkrat kdo v duhu prave pokore odločene molitve obmoli, za razširjanje svete vere v Srednji Afriki milodar podeli ali sicer ktero koli dobro in bogoljubno delo iz kersanske ljubezni opravi. — V god rojstva Marije preciste Device se v Hartumu vsako leto svete maše za vse družbane v zahvalo in prošnjo beró.

Moliter.

O Bog, kteri hočeš, de naj vsi ljudje zveličanje dosežejo in k spoznanju resnice pridejo: dodeli, ponižno te prosimo, po zasluženju svojiga edinorojeniga Sina Jezusa Kristusa, po priprosnji Marije preciste Device in vsih svetnikov, ubogim zamurcam, de prav spoznajo Tebe in kteriga si poslal, Jezusa Kristusa, kteri s tabo živi in kraljuje v edinosti svetiga Duha Bog vekomaj. Amen.

1 Oče nas. 1 Česena si Marija.

Prosi, o Marija, nebeska kraljica, za nesrečne zamurce, de se z nami vdelešijo obljub Kristusorih!

Teh podob zamore zdaj dobiti, kdor jih želi, pri visokočastitim gospodu korarju J. Novaku in pri vredništvu Zgodnje Danice. Udje Martine družbe jih zastonj dobé; za druge se pa spodobi, de kaj za mision v Srednji Afriki podaré.

* Te dni smo tudi iz Beneigerjeve kamnotiskarnice pri Marii Devici na Svajcarskim po poskerbljenju prečastitiga gospoda Dr. Janeza Pogačarja, korarja in vodja tukajšnjiga Alojzjeviša, za ude družbe treznosti lepih podobíc prejeli. Na prvi strani je precej lično izdelana podoba Jezusa križaniga, ki mu silno zejnimu vojsak gobo, z jesiham napojeno in na terst natakunjeno, ponuja; pod križem pa stojta prežalostna Mati Marija in sv. Janez. Zdolej je podpis: Rekel je: *Zejjin sim!* Stala je pa ondi posoda polna jesiha. Oni so pa gobo z jesiham napojili, in na hizop natakunili, ter mu jo k ustam podali. (Joan. 19. 28. 29.); na drugi in tretji strani pa je primerno branje. Četerta stran je v to perpravljena, de se ime tistiga, ki k družbi treznosti pristopi, zapiše. Na koncu je pa prav lična podobica Matere Božje z Jezuskam v naročju; okoli nje je veliko nedolžnih otrocičev, zmed kterih dva venec nad Marijo deržita. — Kdor teh podob želi, jih zamoro dobiti pri založniku, visokočastitim gospodu Simonu Vilfanu, fajmostru v Kranjski Gori, in pri vredništvu Zgodnje Danice. Cena se bo prihodnjic naznanila.

Opomnil sim že spomladi, de se na Dobrovi nov veliki altar dela, v Polhovimgradu veliki altar prenovljuje in v Horjulu altar bratovsine živiga roženkranca tudi prenovljuje. Zdaj so vsi trije skoraj dokončani. Od

Dobrovskiga altarja toliko omenim: Zares je lep, kakor de bi bil ves iz nar lepšiga kamna. Posebno lepo stojita sv. Avgustin in sv. Ambrož, vsaki še čez 7 čevljev visok, na straneh altarja. Te dve podobi ste že stare, nekdanje že zaveržene in v farovžu shranjene, berž ko ne, clo na Tirolskim rezane, iz lesa, kakoršniga per nas ni; ste pa še popolnoma terdne in se zdaj v novo prezlačene kaj lepo podaste. V altarju je Marije prečiste Device vnebovzetje. Zgorej presveta Trojica in na straneh dva velika angela kaj lepo rezana od Matjeva Tomača, podobarja v Šentvidu nad Ljubljano, kateri je novi altar postavil. — Ko ravno od Dobrove govorim, omenim še, de so Dobrovčani v malo letih zares veliko s posebnim trudam svojiga ljubiga fajmoštra storili. Napravili so veliki, lepi zvon, ki je 40 centov in 70 funtov težak; šolo so iz noviga prav lepo, prostorno zidali in zdaj tudi za učenika permerno plačilo zgotovili. Dobili so pa tudi učenika, ki je za Dobrovo kot nalaš, in tudi Dobrova je prav za njega, namreč, že večkrat pohvaljeniga gosp. Andreja Praprotnika.

Altar Marijiniga rojstva v Polhovimgradu natanjko popisati, bi mogel res veliko pisariti. Naredil ga je bil pred 104 leti, kakor pravijo, neki Polhogračan, pod navadnim imenom „Facie“, kateri je za to delo ves živel; ko je bil altar že dodelan, pravijo, je le še mislil, kam bi še kakiga angelčika pertisnil in res jih je na altarju 60 prav lepo vrezanih in umetno razpostavljenih; eni cele dele altarja nesó, eni zagrinjalo deržé, drugi s cveticami v roki vse zamaknjeno proti nebeški Kraljici gledajo, drugi se spet družih deržé, de bi ne padli, ko se jim veselje na obrazih bere. — ob kratkim, kamor pogledaš, jih več vidiš. Zravno tega je altar s toliko drugimi lepotijami ves preprežen, de človek, če ga le dvakrat gre gledati, skoraj gotovo še vsiga ne vidi, ko bi ravno vselej tako dolgo gledal, de bi ga zaceł vrat boletí; malo je takih altarjev, kot je altar stare Polhogradaške fare. Ta fara je že v letu 1571 imela vikarja Pavla Prugar-ja, kakor so učeni gospod P. Hieinger povedali. *) Altar je zdaj prenovil Aleksí Janežic, podobar iz Čerkel doma. **)

Altar Roženkranske Matere Božje v Horjulu, kteriga sim že lansko leto omenil, ko sim vpeljavo bratovšine živiga roženkranca popisal, je zdaj tudi prav lepo prenovljen, in ravno se je obletnica bratovšine tu obhajala. Sme se tudi v versto unih dveh šteti, se ve,

de je le majhin prot unima dvema. Prenovil ga je Šimon Rupnik, podobar iz Polhovigrada. Vsi trije podobarji so bili že pohvaljeni. Posebej ne bom zdaj nobeniga hvalil. Zdjaj je delo vsih prav lepo, vsim je povsod všeč. Kdo je pa bolji naredil, bodo čez ene leta naši nasledniki sodili. Janez.

Razgled po keršanskim svetu.

Na Dunaju je bil 20., 21. in 22. kimovca se dmi veliki zbor katoliške družbe na Nemškim. Dunajski veliki škof, kardinal in pervak iz Ogerskiga, več ko 50 škofov in korarjev večidel iz Ogerskiga, in nar slavnjši katoličani iz Nemškiga so bili pričujoči. Namen te družbe, ki so jo sveti oče in škofje poterdili, je: katoliškiga duha in katoliško življenje v šolah in družinah, umetnostih in učenostih buditi in pospeševati.

Iz Temešvara se je vesela novica naznanila, de že 12000 spreobrnjenecov v Banatu štejejo. Gotovo bi pa to število še večí bilo, ko bi zedinjena cerkev dovolj duhovnov imela. „Žetev je velika, ali delavcov je malo; prosite Gospoda žetve, de delavcov pošlje v svoj vinograd!“ — Ker ima bratovšina ss. Cirila in Metoda namen, zediniti razkolnike k sveti katoliški cerkvi, je pač želeti, de bi se čedalje bolj razširjala in vedno več gorečih udov štela.

V Rimu je bil v cerkvi sv. Petra Jezuit Janez Britto zveličan imenovan, ki je 1693. leta na Japanskim mučenstvo terpel.

Sv. oče so v poslopju „St. Apollinare“ novo semenišče za duhovne napravili, ki se bo „Seminario Pio“ imenovalo. Stroške so sv. oče iz milodarov poplačali, ki so jih jim bili katoličani vsih krajev v času njih prebivanja v Gaeti poslali.

V Genovi se je učen anglez, Dr. Henrik Stevenson, učenik hebrejskiga jezika, v katoliško cerkev vernil in v ondotnim katoliškim letopisu naznanil, kaj de ga je k spreobrnjenju nagnilo. — Ni davno, kar je anglikanski korar Karl Thynne h katoličanam prestopil. Vsled tega je anglikanski veliki škof izustil: „On je le eden zmed njih veliko, ki so ravno to storili in sicer z zatsajevanjem storili, ki njih odkritoserčnost dovolj spričuje.“

Katoliški list, ki v Novim Orleansu izhaja, je 11. veličiga serpana naznanil, de je zmed ondotnih katoliških duhovnov, ki so vsi z nar večí gorečnostjo katoličanam, ki so mornarsko ali amerikansko merzlico imeli, svete zakramente delili, ta strašna bolezen s popadla, de so pa zopet vsi ozdraveli. Zmed usmitjenih sestrá ste dvé umerle, Maria Peregrina, iz Prusie, 22 let stara, in Katarina Velin, 20 let stara. Od 11. veličiga serpana sem se je pa merzlica še bolj razširila.

Dunajski časnik pripoveduje, de je gosposka v Freiburgu na Švajcarskim vsim otrokam, ki se niso 16 let stari, oestro prepovedala tobak piti. — To je prav! Človeka res neka nejevolja spreleti, viditi dan današnji toliko šterkovecov, kterim bi bilo veliko bolje, kos kruha kakor pa cigaro v ustih imeti.

Dopisnik Londonskiga časnika „Tablet“ pravi: „Ker se je v Oksfortu gibanje pričelo, sim vse spreobrnjenja pridno zapisoval, ki so se zvedile. Od 1845. de 1852. leta se je 509 oseb iz viših stanov v katoliško cerkev vernilo, namreč: 142 duhovnov, 76 zén spreobrnjenecov s 87 otroci, 30 plemenitih gospodov, 26 plemenitih gosjá in 148 gospodov iz viših stanov.“

*) Častiti gospod P. Hieinger kaj marljivo nabirajo nar starejši leta vsih cerkv po Kranjskim, ter so že od 30 fara zvedili, de so stareji kakor smo dozdaj mislili; tako so n. p. ravno od Polhovigrada našli neki tako imenovani „Ablassbrief“ od leta 1325, kateri skorej za gotovo pomeni blagoslovljenje Gradaške cerkve. Pač bi bilo prav, ko bi častiti duhovni gospodje, kodar koli kaj tariga stariga najdejo, kako staro pismo ali prepis, ali tudi podpis starih škofov ali družih imenitnih oseb ali pa napis na starih kamnih i. t. d. to vse gosp. Hieingerju poslali; tako bi se seasama zgodba Kranjskih cerkv lepo vredila. Mikavin bi bil tudi popis vsih farnih cerkv in tudi nekterih ali pa vsih podružnic po naši deželi; veliko je marskje še skritiga pred svetam, kar bi bilo prav, de bi se vse skupaj nabralo in na svitlo dalo. Vsaki toraj, kdor kaj stariga v to zadevajočiga najde, je lepo poprosen, častitimu gospodu P. Hieingerju poslati. Janez.

**) Pred dvema letama so v Polhovimgradu napravili nov tabernakel, ki je prav lepo narejen, pa nekoliko prevelik, in zdaj mislijo stariga prezlatiti in nazaj djati, bi torej noviga prodali. Nar bolji bi bil za cerkev, kjer tabernakel pristo stoji in je altar ali malan ali bolj k zidu pertisnjen, kdor bi želel ga kupiti, naj se per Polhograški duhovšini oglasi. Janez.